

HOLLY JACKSON

*Fată cuminte,
răzbunare cruntă*

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA EDGE

Înainte și după

Ai crede că știi cum vorbește un criminal.

Că minciunile lui ar avea vreo structură, vreo nuanță abia perceptibilă. O voce care se îngroașă, devine tăioasă și agitată când spune minciuni. Asta ai crede, nu-i așa? Toată lumea are impresia că și-ar da seama, dacă s-ar confrunta cu așa ceva. Dar Pip n-a știut.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Stând față în față, se uitase în ochii lui blânzi și ridați, în vreme ce telefonul dintre ei înregistra toate sunetele, smiorcăielile și clipele în care-și dresese vocea. Pip crezuse totul, fiecare cuvânt.

Și-a trecut degetele pe mouse pad, ascultând de la început fișierul audio.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Vocea lui Elliot Ward răsuna din nou din difuzoare, umplându-i camera cufundată în întuneric. Umplându-i mintea.

Stop. Clic. Redare.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Ascultase înregistrarea poate de o sută de ori. Poate chiar de o mie de ori. Și nu identificase nimic – nicio scăpare, nicio schimbare când bărbatul trecea de la minciuni la adevăruri spuse pe jumătate. Era omul pe care, cândva, îl văzuse cam

ca pe un tată. Dar, pe de altă parte, mințise și Pip, nu-i așa? Și putea să-și spună că o făcuse ca să-i protejeze pe oamenii la care ținea, dar nu era exact același motiv pe care i-l dăduse și Elliot? Pip a ignorat vocea interioară care nu îi dădea pace; adevărul se aflase, în mare parte, și de asta se agăța ea.

A continuat până a ajuns la partea care îi făcea părul măciucă.

— *Și credeți că Sal a ucis-o pe Andie?* a întrebat vocea lui Pip din trecut.

— *Înțeleg cât de ușor e să te convingi că nu el a făcut-o, era un copil atât de drăguț! Dar, având în vedere dovezile, nu văd cum ar putea lucrurile să stea altfel. Deci, chiar dacă mi se pare aiurea, presupun că el a făcut-o. Nu există altă explicație...*

Ușa lui Pip s-a deschis cu zgomot.

— Ce faci? a întrerupt-o o voce din prezent, una însoțită de un rânjet, deoarece băiatul știa al naibii de bine ce făcea ea.

— M-ai speriat, Ravi! a spus Pip, deranjată și aplecându-se iute în față ca să oprească înregistrarea audio.

Ravi nu mai trebuia să audă niciodată vocea lui Elliot Ward.

— Stai aici, pe întuneric, și ascultă chestia aia, dar *eu* sunt cel înspăimântător? a zis Ravi și a aprins lumina, strălucirea galbenă reflectându-se în părul negru pieptănat pe frunte.

S-a strâmbat, afișând expresia care o făcea mereu să zâmbescă, iar Pip nu s-a putut abține să nu îi intre în joc.

Stând încă pe scaun, s-a îndepărtat de birou.

— În orice caz, cum ai intrat?

— Părinții tău și Josh se pregăteau de plecare cu o tartă de lămâie impresionantă.

— O, da! a spus ea. Vor să le ureze bun venit vecinilor. Doi tineri tocmai s-au mutat în capătul străzii, în casa familiei

Chen. Mama s-a ocupat de vânzare. Familia Green... sau poate Brown, nu-mi amintesc.

Gândul că o altă familie avea să trăiască în acea casă și că vieți noi urmau să umple spațiile vechi era ciudat. Prietenul lui Pip, Zach Chen, locuise dintotdeauna acolo, la patru case distanță, chiar de când Pip se mutase aici la vârsta de cinci ani. Nu era o despărțire adevărată; tot îl vedea pe Zach la școală în fiecare zi, dar părinții lui hotărâseră că nu mai puteau să stea în orașul acesta, nu după *toate necazurile*. Pip era sigură că o considerau o mare parte din *toate necazurile*.

— Apropo, cina e la șapte și jumătate, a spus Ravi brusc, rostind cuvintele cu stângăcie.

Pip s-a uitat la el; purta cea mai frumoasă cămașă a lui, băgată în pantaloni, și... avea pantofi noi? A simțit și mirosul loțiunii de după bărbierit când a înaintat spre ea, dar s-a oprit brusc, fără să o sărute pe frunte sau să-și treacă o mână prin părul ei. În schimb, s-a așezat pe pat, frângându-și mâinile.

— Adică ai venit cu aproape două ore mai devreme, a zâmbit Pip.

— Da, a îngăimat el și a tușit.

De ce se purta ciudat? Era Ziua Îndrăgostiților, prima de când se cunoscuseră, iar Ravi rezervase o masă la The Siren, în afara orașului. Cara, cea mai bună prietenă a fetei, era convinsă că, în seara asta, Ravi avea să o roage pe Pip să fie iubita lui. Spunea că era gata să parieze pe asta. Gândul a făcut-o să simtă fluturi în stomac, în vreme ce în piept i se revărsau valuri de căldură. Dar poate că nu era asta: Ziua Îndrăgostiților era și ziua de naștere a lui Sal. Fratele mai mare al lui Ravi ar fi împlinit astăzi douăzeci și patru de ani, dacă ar fi trăit mai mult de optsprezece.

— Cât de departe ai ajuns? a întrebat Ravi, dând din cap spre ecranul laptopului ei plin de liniile ascuțite și albastre ale programul de editare audio Audacity.

Întreaga povestea era acolo, cuprinsă în acele linii albastre: de la începutul proiectului ei până la sfârșit; toate minciunile și secretele. Chiar și unele de-ale ei.

— Am terminat, a spus Pip, uitându-se la noul microfon cu USB conectat la calculator. Am terminat. Șase episoade. Am fost nevoită să folosesc un efect de atenuare a zgomotelor la unele interviuri luate prin telefon, pentru calitate, dar am terminat.

Într-un dosar verde, din plastic, lângă microfon, se aflau declarațiile pe care le trimisese tuturor. Semnate și restituite, prin care i se dădea permisiunea să publice interviurile într-un podcast. Chiar și Elliot Ward semnase una, din celula lui de la închisoare. Doi oameni refuzaseră: Stanley Forbes, de la ziarul local, și, bineînțeles, Max Hastings. Însă Pip nu avea nevoie de vocile lor ca să spună povestea; completase ce lipsea cu informațiile din fișierele ei, acum înregistrate ca monologuri.

— Deja ai terminat? a întrebat Ravi, deși era imposibil să fie într-adevăr surprins; doar o cunoștea, poate mai bine decât oricine altcineva.

Trecuseră doar câteva săptămâni de când își asumase răspunderea în holul școlii și le povestise tuturor ce se întâmplase cu adevărat. Dar cei din presă tot nu prezentau corect povestea; chiar și acum rămâneau la părerile lor, deoarece erau mai simple și mai clare. Totuși, cazul lui Andie Bell numai clar nu fusese.

— Dacă vrei să faci un lucru cum trebuie, trebuie să-l faci tu însuși, a spus Pip, îndreptându-și privirea spre fișierele audio.

Nu se putea hotărî dacă i se părea că începea sau se termina ceva. Știa însă ce variantă prefera.

— Așadar, ce urmează? a întrebat Ravi.

— Am să export fișierele cu episoadele, am să le încarc pe Soundcloud la timp, o dată pe săptămână, iar apoi am să copiez fluxul RSS în registre multimedia ca iTunes și Stitcher. Dar nu pot să spun că am terminat. Mai trebuie să înregistrez introducerea peste coloana sonoră pe care am găsit-o pe Audio Jungle. Dar, ca să înregistrezi o introducere, îți trebuie un titlu.

— Ah! a spus Ravi, întinzându-se. Încă nu avem titlu, nu-i așa, lady Fitz-Amobi?

— Așa este, i-a răspuns ea. Le-am redus la trei opțiuni.

— Spune-mi care sunt! a zis el.

— Nu, ai să fii răutăcios dacă ți le spun!

— Ba nu! a rostit băiatul sincer, schițând un zâmbet.

— Bine! a zis Pip, în timp ce se uita la notițe. Opțiunea A este: *O examinare a eșecului justiției*. Ce... Ravi, te văd râzând!

— Am căscat, jur!

— Ei bine, opțiunea B nu o să-ți placă pentru că este *Studiu despre un caz închis: Cazul Andie Bell*. Ravi, încetează!

— Ce... Îmi pare rău, nu mă pot abține! a spus, râzând până i-au dat lacrimile. Doar că... deși ai multe calități, Pip, îți lipsește ceva...

— Îmi lipsește? a întrebat Pip și și-a întors scaunul spre el. Îmi lipsește ceva?

— Da! i-a răspuns el, întâlnindu-i privirea oarecum rece. Vigoare! Mai că ai rămas fără vigoare, Pip.

— Nu am rămas fără vigoare!

— Trebuie să-i atragi pe oameni, să îi faci curioși. Să strecuri un cuvânt ca „ucide” sau „mort” printre rânduri.

— Dar asta-i goana după senzațional!

— Și este exact ceea ce vrei, ca oamenii chiar să asculte, a spus el.

— Dar toate alegerile mele sunt precise și...

— Plictisitoare?

Pip a aruncat o cariocă galbenă spre el.

— Ai nevoie de ceva care să rimeze sau de o aliterație. Ceva cu...

— Vigoare? a spus ea, imitându-i vocea. Atunci gândește-te la una!

— *Vremea crimelor*, i-a răspuns Ravi. Nu, o, Little Kilton... Poate *Orașul crimelor*.

— Îh, nu! i-a tăiat-o Pip.

— Ai dreptate!

Ravi s-a ridicat în picioare și a început să umble de colo, colo.

— Tu ești unicitatea care convinge. O fată de șaptesprezece ani care a rezolvat un caz pe care poliția îl considera de mult închis. Și ce ești tu?

Băiatul s-a uitat la ea, mijind ochii.

— O ființă căreia clar îi lipsește ceva, a spus Pip, prefăcându-se supărată.

— O elevă! a gândit Ravi cu voce tare. O fată! Un proiect! O, ce zici de *Eu și proiectul crimei*?

— Nu!

— Bine...

El și-a mușcat buza, gestul făcând-o pe Pip să simtă cum i se strânge stomacul.

— Deci, un titlu în care să apară cuvântul *criminal* sau *ucis*, sau *mort*. Iar tu ești Pip, o elevă care se pricepe la... O, rahat! a spus brusc, căscând ochii. Am găsit!

— Ce? a întrebat ea.

— Chiar am găsit un titlu! a zis Ravi, mult prea mulțumit de sine.

— Care?

— *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumiști.*

— Nuuu! a izbucnit Pip, clătinând din cap. Nu sună bine, este mult prea forțat.

— Despre ce vorbești? Este perfect!

— Fete cumiști? a spus ea, neîncrezătoare. Împlinesc opt-sprezece ani peste două săptămâni; n-am de gând să contribui la propria-mi infantilizare.

— *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumiști*, a rostit Ravi cu vocea profundă ca dintr-o reclamă a unui film, ridicând-o pe Pip de pe scaun și rotind-o spre el.

— Nu! a zis ea.

— Ba da! i-a răspuns Ravi, atingându-i talia cu o mână și mișcându-și degetele calde spre coastele ei.

— Clar nu!

Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cuminiți — Recenzie:
Ultima înregistrare despre crima perfectă îți dă fiori la final

BENJAMIN COLLIS 28 Martie

Dacă încă nu ați ascultat episodul 6 din *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cuminiți*, ignorați mesajul! Dezvăluiri importante mai jos!

Bineînțeles, mulți dintre noi știau cum s-a terminat misterul acesta, de când a explodat la știri anul trecut, în noiembrie, dar identificarea vinovatului nu e totul. Adevărata poveste a *Crimei perfecte. Instrucțiuni pentru fete cuminiți* a fost călătoria, de la bănuiala unei detective de șaptesprezece ani privind un caz închis – uciderea adolescentei Andie Bell, chipurile de către iubitul ei, Sal Singh –, până la rețeaua complicată de secrete întunecate pe care le descoperă în micul ei oraș. Suspecții mereu alții, minciunile și schimbările de situație.

Ultimul episod cu siguranță nu e lipsit de răsturnări de situație, de vreme ce ne aduce adevărul, începând cu dezvăluirea șocantă a lui Pip că Elliot Ward, cel mai bun prieten al tatălui ei, a scris biletele de amenințare pe care le-a primit în timpul anchetei sale. Dovadă incontestabilă a implicării lui și cu adevărat un moment de „pierdere a inocenței” pentru Pip. Ea și Ravi Singh, fratele mai tânăr al lui Sal și celălalt detectiv angajat în caz, au crezut că e posibil ca Andie Bell să mai fie în viață și că Elliot a ținut-o prizonieră în tot acest timp. Pip l-a confruntat singură pe Elliot Ward și, redând cuvintele acestuia, dezvăluie toată povestea. O relație interzisă între elevă și profesor, aparent inițiată de Andie. „Dacă este adevărat”, speculează Pip, „cred că Andie voia să scape din Little Kilton, mai ales de tatăl ei, care, conform

unei surse, o controla și o abuza emoțional. Poate Andie a crezut că domnul Ward ar fi putut să-i obțină un loc la Oxford, ca și lui Sal, ca să poată pleca departe de casă.”

În seara dispariției ei, Andie a mers acasă la Elliot Ward. A urmat o ceartă. Fata s-a împiedicat, lovindu-se cu capul de birou. Dar când Ward s-a grăbit să aducă o trusă de prim ajutor, Andie a dispărut în noapte. În zilele următoare, când ea a fost oficial declarată dispărută, Elliot Ward s-a panicat, crezând că Andie a murit din cauza răniilor de la cap și că, atunci când poliția i-ar fi găsit în cele din urmă trupul, ar fi putut să existe dovezi care să conducă la el. Singura lui șansă era să le ofere un suspect mai convingător. „A plâns când mi-a povestit cum l-a ucis pe Sal Singh”, zice Pip. Ward a făcut să pară o sinucidere și a „plantat” dovezi, astfel încât poliția să creadă că Sal și-a ucis iubita, după care și-a luat zilele.

Dar, după câteva luni, Ward a fost șocat să o vadă pe Andie mergând pe marginea drumului, slabă și neîngrijită. Până la urmă, nu murise. Nu putea să-i permită să se întoarcă în Little Kilton, și așa a ajuns ea să-i fie prizonieră cinci ani. Totuși, întâmplarea este mai ciudată decât ficțiunea: persoana din mansarda lui Ward nu era Andie Bell. „Semăna atât de mult cu ea, încât mi-a spus că *este Andie*”, afirmă Pip. De fapt, fata respectivă era Isla Jordan, o tânără vulnerabilă, cu o dizabilitate mintală. În tot acest timp, Elliot se convinsese pe sine – și o convinsese și pe Isla – că ea *este Andie Bell*.

Prin urmare, ultima întrebare este aceasta: ce s-a întâmplat cu *adevăratele* Andie Bell? Tânăra noastră detectivă i-a întrecut pe polițiști și de data asta. „Criminala a fost Becca Bell, sora mai mică a lui Andie.” Pip a dedus că Becca fusese agresată sexual la o petrecere dată acasă (cunoscute ca „petreceri-catastrofă”) și că Andie vânduse droguri la aceste chermeze, inclusiv Rohypnol, despre care Becca bănuia că avusese un rol în toată întâmplarea. Când Andie a ieșit în *acea seară* cu Ward, Becca ar fi găsit în camera surorii ei dovada că Max Hastings cumpărase Rohypnol de la Andie și că, foarte probabil, era cel care o

atacase (Max va fi curând judecat pentru mai multe acuzații de viol și agresiune sexuală). Dar când Andie s-a întors, nu a reacționat așa cum sperase Becca; mai exact, i-a interzis surorii mai mici să se ducă la poliție pentru că i-ar fi creat probleme. Fetele au început să se certe și să se împingă până când Andie a sfârșit pe podea, inconștientă și vomitând. Autopsia lui Andie – finalizată în luna noiembrie a anului trecut, când trupul i-a fost recuperat – a arătat că „umflătura de pe creier, cauzată de traumatismul cranian, nu i-a fost fatală. Deși, fără îndoială, a făcut-o să-și piardă cunoștința și să vomite, Andie Bell a murit asfixiată, înecându-se cu propria vomă.” Becca a înțepenit, privind-o pe Andie murind, prea șocată și prea furioasă ca să salveze viața surorii ei. I-a ascuns cadavrul de teamă că nimeni nu ar fi crezut că a fost un accident.

Și iată, sfârșitul nostru! „Fără interpretări sau filtre, doar adevărul trist despre cum a murit Andie Bell, cum a fost ucis Sal și i s-a înscenat moartea ei, și toată lumea a crezut asta.” În concluzia nimicitoare a podcastului, Pip îi arată pe toți cei pe care îi consideră vinovați de morțile acestor doi adolescenți, numindu-i și acuzându-i: Elliot Ward, Max Hastings, Jason Bell (tatăl lui Andie), Becca Bell, Howard Bowers (traficantul de droguri al lui Andie) și chiar și pe Andie Bell.

Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumiți a urcat vertiginos în topul de pe iTunes cu primul episod, în urmă cu șase săptămâni, și pare că va rămâne acolo o vreme. Cu ultimul episod lansat aseară, ascultătorii deja solicită cel de-al doilea sezon al înregistrărilor, dar, într-o declarație postată pe pagina ei de internet, Pip a spus: „Mă tem că zilele mele ca detectiv au apus și că nu va mai exista un nou sezon din *CPIPFC (Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumiți)*. Cazul acesta m-a epuizat; mi-am dat seama de asta doar la final. A devenit o obsesie bolnăvicioasă, punându-mă pe mine și pe cei din jurul meu în mare pericol. Dar am de gând să termin povestea, înregistrând noutăți despre procesele și verdictele tuturor celor implicați. Promit că voi fi prezentă până la ultimul cuvânt.”